

denne komme til Anvendelse. Det følger jo af Udkastets almindelige Regler om Cumulation af Forbrydelser. Forsaavidt den ærede Forslagsstiller skulde have tænkt paa noget Andet, end hvad jeg saaledes har tilladt mig at udtale, er Forslaget efter min Mening i alt Fald utyhdeligt.

Jeg har saaledes tilladt mig at motivere de Ændringsforslag, jeg har været med til at stille. Der findes endnu uomtalt af mig 2 Ændringsforslag, nemlig under Nr. 24 og 25. Ændringsforslaget under Nr. 24 er en Gjenganger fra 2den Behandling og gaaer ud paa at sætte Fængselsstraf af mindst 3 Maanedes som ubetinget Straf for Ærefornærmelser, der ere tilføiede i trykte Skrifter eller paa anden Maade, der giver Ærefrænkelsen en særlig Betydning. Ligesom ved 2den Behandling skal jeg indstændig tilraade de ærede Medlemmer ikke at vedtage dette Forslag. Jeg har ved 2den Behandling gjort opmærksom paa, at Udkastets § 216 allerede indfører en ikke ringe Skærpelse i de Straffe, der ere foreskrevne i den nugældende Trykkesfrihedslovgivning for trykte Ærefornærmelser, og det paa en dobbelt Maade, dels forsaavidt Fængselsstraf i Udkastets § 216 er opstillet som den første Straf, medens i Præseloven Bødestrafpen er nævnt først af de forskellige Straffearter, og dernæst forsaavidt i Udkastets § 216 Bøderne kunne naae et Maximum af 2,000 Rb., medens Præseloven kun foreskriver et Maximum af 500 Rb. som Bødestraf for saadanne Fornærmelser. Det er altsaa en meget betydelig Skærpelse, der saaledes er gjort i Udkastet i Sammenligning med den nuværende Tilstand, men at gaae videre, forekommer mig at være aldeles utilraadeligt og kun daarligt i Overensstemmelse med de liberale Anskuelse i saa Henseende, som Rigsbagen vedkjendte sig i de første Aar, efterat vort constitutionelle Liv var traadt i Virksomhed. Man skal vel lægge Mærk til, at Udkastet ved denne Bestemmelse gør det muligt at ramme med tilbørlig stærk Straf de Ærefrænkelse, som ville egne sig til en større Straf; men det vilde efter min Overbeviisning være i høi Grad urigtigt, om man eensidigt vilde fæste Blikket paa de strafbareste Tilfælde af Ærefrænkelse og for deres Skyld sætte Straffen saaledes, at

det ikke vilde være muligt at lade mildere Straffe indtræde i de Tilfælde, hvor det virkelig maatte erkjendes, at Ærefrænkelsen var mindre strafbar. Det lader sig aldeles ikke nægte, at Ærefrænkelse, selv om de fremføres i et trykt Skrift, kunne være af den Bestaffenhed og fremtræde under saadanne Forhold, at det vilde være urimeligt og usvarligt, om man ubetinget vilde lade 3 Maanedes Fængselsstraf være den mindste Straf, som kunde komme til Anvendelse. Vi maae dog huske paa, hvad der blev gjort gjældende af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgfreds (C. Rimestad) ved denne Sags 2den Behandling, at i private Injuriesager paahviler Beviisbyrden for Injuriernes Sandhed den, der har fremsøgt dem, og det paahviler ham at føre Beviiset overeensstemmende med de almindelige Beviisregler i civile Sager. Selv om det altsaa maatte ligge for, at han havde haft moralsk Berettigelse til at fremkomme med saadanne Injurier, som han har fremsat, selv om han har tilveiebragt Formodning for, at det, han har udtalt, er grundet — naar han ikke har tilveiebragt fuldt juridisk Beviis derfor, vil han ikke kunne undgaae at blive dømt; men i saadanne Tilfælde vil man dog vistnok erkjende, at det er altfor haardt og usvarligt at idømme en Mand mindst 3 Maanedes simpel Fængsel. Man maa dernæst huske paa, at Ærefrænkelse i et trykt Skrift ingenlunde behøve at fremkomme som Resultat af et veloverlagt, nedrigt, ondskabsfuldt Hensyn til, at Dagavstæven vil nedbryde den Fornærmelses Ugtelsesret. Man har mange Exemppler paa, at Injurier ere fremkomne i et trykt Skrift fra Røgmænd, som maaskee daarligt have overveiet Betydningen af de Ord, som de i Hidseghed have fremsøgt; men det vil dog være, synes det mig, meget haardt, om man i saadanne Tilfælde ubetinget vil sætte den paagjældende Fornærmer mindst 3 Maanedes i Fængsel. Jeg haaber derfor, og opfordrer indstændigt de ærede Medlemmer til at støtte mig i denne Forhaabning, at Fleertallet af Thinget vil vedtage det Samme, som det gjorde ved 2den Behandling, ved at forkaste Ændringsforslaget under Nr. 24. — Forslaget under Nr. 25, der fastsætter Straf for den, „som ulovlig og forsætlig bryder et ikke til ham adresseret Brev,